

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΜΟΥ ΚΥΝΗΓΙ

Αναμνήσεις κυνηγιού

—Όταν ήμουν νέος, είχα και γώ τη μαγία του κυνηγιού—πού μοιάζει κάπως τη μαγία του χαριού. Μου άρχισε να ξεκινάω, πρωί-πρωί, με το ντουφεκι στον ώμο, μόλις ή μέρα χάραζε στα μακρινά βουνά, με την πρώτη δροσούλα της αυγής,—και να τραβώ στα δάση, να καταφορίζω ρηματίες, να σιαφαλάω τον στις πλαγιές, και να παγαμνεύω τα πουλάκια, που κελαιδούσαν και πετούσαν με χαρά, μέσ' στα κλωνάρια, ή στο γαλάζιο βάθος τ' ουρανού... Αιτή ήταν, μπορεί να πω, ή μοναδική μαγία μου, την εποχή εκείνη.

Όταν έρχόταν ο καιρός του κυνηγιού, ήμουν κυριολεκτικά εϋτυχισμένος! Τόν περιμένα, με ια λαχτάρα ιδιαίτερη—καθώς ή παίχτης τ' άνοιγμα της λέσχης... Κυμώμονα νωρίς, ένωτοσσα νύχτα, με το Ξητηγέρι, έβανα την κυνηγετική στολή μου, την κίλιτά μου, τις μπότες μου, έταρανα το ντουφεκι μου, και όρμω!

Ήταν ή εποχή που δεν είχα Ξητηγέρι άζωμα στη ζωή, που ή ψυχή μου ήταν όλη έντοτικο και πρωτογενείς όρμες. Και είχα, συγχρόως, τη φιλοδοξία—έπειδή το μάτι μου ήταν γερό, και το χέρι στερεό, και είχα πάρα και θραβεία, γιά τη σκοπευτική μου ικανότητα—να διατηρήσω με κάθε τρόπο, αΐτη τη φήμη, άπέναντι των άλλων κυνηγών της συντροφιάς μου—άν και, τις περισσότερες φορές, προτιμούσα να πηγαίνω μόνος, και να βιανωτοιά το πάθος μου, ή όλη τη δυνατή μου άνεση και ήσυχία.

Δέν Ξαίρω, τώρα, να σάς πω ακριβώς, ποιά είναι ή ιδιαίτερη άπόλαυση του κυνηγιού: Γ' άλλους, το κυνήγι είν' ένα πρόσχημα έκδρομής, με όλες τις ώραιές συγανήσεις και με τ' άπόούτά της, ό-λες, δηλαδή, τις περιπέτειες της έξοχικής περιουλιάντησης. Γ' άλλους, δέν είναι παρά το μεθισ του σκοποπού, τ' όρωίο όγος της έκταυ σοκροτήσεως—και ή εικάια τού ν' αναπύοιτο κανένας τη σκοπευτική του δεινότητα, εκ τού άσφαλοΰς, άδιαφορώντας γιά την καταστροφή που φέρνει, και γιά το θάνατο των ήμερων πουλιών. Για μένα, ήσαν και τα δύο μαζί, συνδυασμένα μ' ένα τρίτο αίσθημα, που θα προλαπθίσω να σάς εξηγήσω: Κάθε φορά που Ξεκινούσα γιά κνήγι, ένιωθα μιά άνεξήγητη συγλήνη—σά να Ξεκινούσα μιά μιά ήρωική και μεγαλειώδη κατάκτηση του κόσμου! Μου φαινόταν πώς, ή έκστρατεία μου έκτειν, άποτελοΰσε μιά πολύ σπουδαία ύπόθεση, στο έννεργητικό μου, και ότι, σκοποτόνοντας ένα μικρό πουλάκι, γύριζα με το μέτωπο λευκό, σά να είχα κερδίσει κίτσια μάζη, μ' ένα μεγάλο κ' επικίνδυνον έχθρό. Πολύ άργά κατάλαβα πώς ά-νανδρεία, και πόση ταπεινή θρασυδειλία, κρύβεται μέσ' στο αίσθημα αυτό—και πόσο τεραστία άπόσταση με χωρίζει άπ' την πραγματική γενναία πράξη, και τόν άληθινόν ήρωισμό.

Άγρησα πολύ να καταλάβω το άλογος και την ποταπότητα που έγκλειει, αΐτη ή θρηωδής, ή άνάλγητη δολοφονία εκ τού άσφαλοΰς...

Και τώρα θα σάς διηγηθώ πώς μου έπεσε ή νοσηρή αΐτη νανία, στο διάστημα ένός δευτερολέπτου—σά να την είχαν κόψει με μαχαΐρι...
Επιμύοιπε της Ζωοδόχου Πηγής—λέντε μέρες έπειτ' άπ' το Πάσχα—και είχαμε συμφωνήσει, μιά παρτία, να βρεθούμε, κατά το μεσημέρι, στην κυνηγετή που γίνεται, κάθε τρίτα μέρα, στο Μενίδι. Ή συνάντησή μας έπρόκειτο να γίνει στη Χελιδονού, δύο βήματα Ξξω άπό την Κηφισιά. Οι άλλοι δέν ήσαν κυνηγοί: Ήσαν, άπλώς, έκδρομείς—ή, καλύτερα, γλεντζέδες. Όσον άφορά αΐτη την ιδιότητά τους—έννοοι τόν έρωτα τών έκδρομών—έγώ, σάν κυνηγός, τούς περιφρονούσα κάπως τότε... Διασκεδούσα, δίχως να σκοτωίνε τα πουλάκια—πλαστανική κ' άνάμιαχη άνάτη πός τη φωνή—όλ' αΐτά, έγω, ό κερματισμένος άπ' το πάθος του γενναίου έκτεινου σκοποπού, δέ μπορούσα να τ' άποφύρω...

Έπειδή, όμως, έπρόκειτο να έπακολουθήσει δεινή κρασοποσία (Ξαίροτε το περίφημο κρασι τού Μενιδιού), κ' έπειδή, αυτό το τελευταίο, δέν έεγεται καθόλου σέ άντίθεση με τις συνήθειες τών κυνηγών—προσάβησα να συνδύσω και τα δύο, Ξεκινώντας το πρωί γιά το κυνήγι, και καταλήγοντας το μεσημέρι στη Χελιδονού, ή άνταμώση την παρτία μου. Έτσι, δέ θα ήμουν ύποχρεωμένος να ύπιστάω την άπόλαυσή μου, παρτίμα που δέν έννοοισα να κάνω, ούτε άν μου έταίαν το πολυτιμώτερο κέρμα, γι' άνταμώση...

Ξεκίνησα, θημάτι, κατά τας τρεις τη νύχτα, και την ώρα άκριβώς που χάραζε, βρισκόμουν Ξξω άπό την Κηφισιά, με το ντουφεκι στον ώμο, ζοπορά και γιομάτος κέφι. Ό άέρας ήταν δροσερός, ό ουρανός γαλανός, κ' έδειχνε πώς έπρόκειτο να κάνει μέρα Ξξοχη. Οι προσινάδες μουσοβολού-

σαν, νοτισμένες άπ' την πρωινή δροσιά, Έδω-έκει άκούγα τούς τραβολοιμούς τών άλλων κυνηγών, που ήταν σκόραμοι σέ διάφορες άποστάσεις.

Μέσ' στο δισάκι μου είχα πάρα τ' άπαράτητα, μερικά πρόσχημα πραγματάκια γιά να τσιμηθώ, άν τυχόν πενούσα, και δέν τήχανα, εκνήγη τη στιγμή, σέ μέρος βολικό. Το παγούρι μου το είχα γεμάνο φρέσκο, καθαρό νερό, στην Κηφισιά.

Τραβοδία μόνος, με το σιάλι μου, σφιρίζοντας, σ' ένα μονοπάτι, με την άπόφαση να μίν άπομακρυνθώ και πολύ άπό το σημείο που είχα τελικό σκοπό να φθάσω, κατά το μεσημέρι. Είχα χτυπήσει, ως την ώρα, μερικά τρυγόνια. Το λαγονικό μου χοροπηδούσε, και μόφφρενε λαχανιασμένο τα πρώτα σκοποτόνεμα μου πουλιά. Τόρριζα μέσ' στο δισάκι, το χάιδενα, και έαναξενουόσαστε, κ' οι δύο, μεθισμένο άπ' την πρωινή μουσοβολία, και γεμίζοντας έξοχικόν άέρα τα πλεμύμας μου. Είχαμε φτάσει σέ μιά ρηματιά—την ίδια ρηματιά που καταφορίζεις στη Χελιδονού—και είχαμε κάνει μιά μικρή στάση, να φάμε καπιτί στο πόδι (ό Ποσειδών πενούσε τρομερά)—δταν δεικναι το γνωστό άνάλαφο τρεμουλιασμα στα φύλλα ένός δέντρου.

Δέν έχασα καρδ, έτσι, όπως ήμουν καθιστός, και τραβήξα. Τό πουλί έπεσε. Ό Ποσειδών τινάχτηκε σά βέλος, τ' άραξα, μου τ' άγερε—και τόρριξα κ' αυτό μέσ' στο δισάκι.

Κ' έπειτα έξεσκολοθήσαμε να τρώμε. Ή ζέστο, όσο τίγνανε, δι-νωμίνανε. Έπειτα άπό την πρωινή δροσιά, ή θερμοκρασία άρχισε ν' άνεβαίνει, κάπως αίσθητά. Διάλεξα μιά σιά, και τότε δοκίμασα ένα έλαφο αίσθημα νύστας. Τό πολέμησα, καντίζοντας μερικά ιστάγα—άποφασισμένος να Ξεπληθώ λιγάκι, μετά το μεσημέρι, στο χωριό, από φιλικό το σπίτι που θα διασκεδάζαμε.

Παραλείπω ένα σωρό λεπτομέρειες, που δι' σάς ένδιαφέρουν—ή καλύτερα που ένδιαφέρουν, άποκλειστικά, όσους έχουν τη μαγία του κυνηγιού—και φθάνω στο κρισιμώτερο σημείο της ιστορίας μου.

Έπειτα από διάφορες περιλήψεις και λοξοδομίες, κ' έπειδή ή ώρα πλησίαζε, άποφάσισα, άντι να πάρω το δρόμο, να έξεσκολοθήσω την πορεία μου μέσ' στη ρηματιά, που θα μ' έδραζε, κ' αΐτη επίσης, στο μέρος που λογάριζα να πάω. Οι άλλοι έπρόκειτο να όρθου με άποκινηται, μάζη, ένός σημείου, κ' έπειτα με πόδια, άπ' την αντίθετη μεριά, ως το συμφω-νημένο μέρος της συναντήσεώς μας.

Άρχισα να προχωρώ, μέσ' στο κάμα του ήλιου, προς τη διεύθυνση αΐτη, άποφασισμένος να μη λοξοδομήσω άλλο, και να περιοριστώ να χτυπώ μόνον όσα πουλιά θα ήρχοντο μόνον τούς μπροστά μου—και τούτο, έπειδή ή ώρα ήταν προσημνή, κ' έπρεπε να βρω τη συντροφιά μου, άποσδητήστε. Τους είχα άνταμώσει, ή κά-μουν όλη αΐτη την παραστασία διαδρομής, μ' να και μόνο γιά χατίρι μου—και δέν έννοοισα να τούς άργοπορήσω, δεδομένου ότι είχαμε άπόφαση, άμέσως μόλις φάμε, να πάρουμε το δρόμο του χωριού—ένα παιχνιδάκι, γιά πελοπόρευς της δικής μας άνταχής—και να φθάσουμε εκεί, άν όχι ακριβώς στην περιουρή της εκ-κίνησης, που θα ελγε γίνει πού νωρίς, άλλα, τουλάχιστον, την ώρα που θαρχίζε ή κίνηση, μετά το μεσημέρι, στην κεντρική πλατεία του χωριού.

Τό λοιπό, τώρα, ήταν πολύ δυνατό, και θα το αίσθανόμουν ά-κόμα περισσότερο, άν ήμουν έντελώς μόνος. Άλλά το θέμα τόν αυτοκινήτων που περνούσαν στο δρόμο, ό διάφορες παρτίες που η-γανωερχόσαν, βαδίζοντας προς τη Χελιδονού, ή έπιστρέφοντας στην Κηφισιά, και οι κρότοι τών μουσοβολισμών, που έβωβαν, άλλοι κοντά κ' άλλοι μακριά, τη μεσημεριανή ήσυχία, ήσαν άρεκτά γιά να μου δίνουν την έντύπωση ότι δέν ήμουν μόνος, και μου έλλάτταναν την κορυφή, που άρχιζα τώρα, όσο πλησίαζα το μεσημέρι, να αίσθανώ με άλλους έντονοτερη. Κ' έξ έλα, είτ' άρχισα να πενώ στα γερά, παρ' όλο το μικρό πρόγευμα, που είχα κόψει, δύο όρες πρωιότερα, μάζη με το σιάλι μου.

Ό Ποσειδών, και κείνος, άρχισε να τριπελιάζει άπ' τη ζέστα, και δέν έτρεχε με σφικμένη την σιά, όπως πριν, ρουθινίζοντας και ψάχνοντας μέσ' στις προσινάδες—άλλά πελοπόρευς δίπλα μου, με τη γλώσσα κρασημένη, και περιορίζων να γανγίξει, που και ποι, τ' αΐτοκινηται, και να μου δείξει πώς δέν ήταν κορυμαμένος.

Έφτασα στη Χελιδονού, λίγο πριν από το μεσημέρι. Ή παρτία μου ελγε φτάσει κ' όλας και ελγε κατακονήσιες, μπροστά άπ' το μοναδικό μαγαζί, που βρισκεται σκαφαλωμένο στη μεσημερινή πλα-γιά της ρηματίας, μέσ' στην κορυφή

ένός μεγάλου δέντρου, που χωροδσε με τα καθίσματα και το μικρό τραπέ-ζι, έφτά-όχτώ άνθρώπων. Μδ δέχτη-καν με φωνές και με προτάσεις—έ-πειδή είχαν άδειάσει ήδη μερικές με-σές, και ήσαν όλοι στα κέφια. Ένας μάλιστα, άπ' αΐτους, Ξεχνώντας πώς

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΩΝ

Πώς απέθανε ο βαρβάνος ντέ Γκάρτς, Ντυμένος στα μαύρα. Ο άποχαριτισμός προς τον μάγειρό του. Η τελευταίες του στιγμές. Ο Μαλεξέρμπ. Η συμπάθεια του λαού. Τι είχε σ' έναν πολίτη. Ένω έβραδιζε προς τον θάνατο. Το παραπάτημα. Η γρουσουζιά. Πώς πεθάνουν οι γενναίοι και τίμιοι άνδρες, κτλ. κτλ.

Έγω δέν είχα φάει, και δέν έβλεπα την ώρα να στρωθώ, άρχισα ύλο- κήρω λογιόδιο προς τιμήν μου, άνεβασιμένος άπάνω στην καρφέλα, μ' ένα σωρό λιμνές άποστρωφές, από μέρους της ύπόλοιτης παρέας.

Έγώ ειπ' άρσιση το δισάκι μου άπ' όξω, και άφου έφαγα, άρχισα τή συζήτηση με τήση ζωηρότητα, πού έρχισα όλότελα τή νύστα μου, και τήν άπόφαση μου να κοιμηθώ μιά στάλα στο χοριό.

Φάγαμε, ήπαμε, συζητήσαμε τόσο πολύ, όστε ή ώρα πέρασε, κ' άκόμα δέν είχαμε ξεκινήσει για τό πανηγύρι. Στο τέλος έπεκοήθησαν φρονιμότερες σκέψεις: 'Αντί να ξεκινήσουμε άμέσως, είπαμε να ξε- πλοθώμε στη σιά, και να τόν πάρουμε—και μόλις πέσει ή λάμρα, τ' άπόγεια να πάρουμε τό δρόμο τού χοριού. Ξεκοήνασται και φρέ- σσαι, με καινούριες δυνάμεις για τό βράδι.

Κ' έτσι έγινε ακριβώς. Καθώς μας διάλεξε τό μέρος τού τού παρίας καλύτερα, και ξεπλοθώκαμε. Τόν πήραμε τρεις τέσσαρες ώρες, άρκετά βαριά—και όταν ξαναήσαμε, άρχισε να βραδιάζει...

Πλευθήκαμε, και πήραμε τό δρομο. Κοίτασα πάλι τό δισάκι μου στην πλάτη, κοίτασα και τό ντυφέκι, και ξεκινήσαμε. Δέ μου είχε μείνει άκόμα καιρός να κάνω τόν άπολογισμό τής ημέρας εκείνης, και να μετρήσω τά θήματα πού είχα μέσ' στο σάκο. Η συγκοιδή μου δέν ήταν και πολύ σπουδαία—κ' ένας κινηρός άποφύγει πάντα να δείξει ό,τι έχει μέσ' στο σάκο του, όταν ή συγκοιδή του δέν είναι και πολύ σπουδαία. Κ' έξ' άλλου, ή παρέα μου, άνίδει από τό τέτα, θα περίμενε να δει τούλάχιστον μιά στρονθοκαμίλο, ή ένα παραδει- σιο πτηνό, για να μου δώσει τό βραβείο τής αξίας μου! Και τά μαζα πουλιά, πού είχα χτυπήματα, ένα όλόκληρο πρού, δέν ήταν ικανά να τής γιομίσουν τό μάτι, άσφαλώς...

Γι' αυτό άπέγραφα έπιμελώς ν' άνοιξω τό δισάκι, αλλά και κανείς δέν τό θημήρηκε.

Οί μοκονίη ήχοι άπ' τά νταούλια τού πανηγυριού, άρχισαν να κηθάνουν ός τ' αυτιά μας.

Έγώ έκανα μιά μικρή λοξοδρομία, για να κόρω μερικά λουλούδια. Οί άλλοι χομοροφώνησαν τρυφούνοντας, πασιμένοι άπ' τό χέρι, και περ- πατούντας ριθμικά, με βήμα στρατιωτικό.

Ένω τάχινα τό βήμα να τους φθάσω, απ- αθάνηκα μιά κίνησι άπότομη, μέσ' στο δισάκι, σαν τίναγμα φτερού. Σταμάτησα, τόνγαλ' άπ' τήν πλάτη, κ' έχουσα τό χέρι στον σωρό.

Ένωσα τότε κατιτί πού σάπαζε. Τό τρά- κησα έξω, και είδα ένα πουλάκι πού άκόμα ή- ταν ζωντανό. Φαίνεται να τό είχα χτυπήσει έ- λαφρά—κ' έπειδή ήταν τό τελευταίο, και τό εί- χα βάλει άπάνω από τ' άλλα, είχε καταρθώσει με ζήσει, ός τή στιγ- μή έκείνη—δηλαδή, πέντ' έξη ώρες άγονίας...

Τό κράτησα στο χέρι—και τό κοίταξα.

Ήταν όλο καταματωμένο και ζώσε μολις. 'Ανοιγε μόλις τις άδύ- νατες φτερούγες του, όχι τόσο για να μου ξεφύγει, άλλ' έπειδή, τήν όω' αυτή, φρυγαχοχούσε.

Και τότε συνέθη κάτι, πού δέ θα τό χρησιμοποιήσω ποτέ στη ζωή μου: Ένω έτοιμαζόμουν να τό ρίξω πάλι μέσ' στο σάκο, άνοιξε τρούστια τά μάτια, και τά κάρφωσε μέσα στά δικά μου.

Δέν είπα άνθρώπος εύχαλοσυγνήτης: 'Αλλά ή ματιά έκείνη, πού με κοιτούσε μ' έν' άλλόκοτο: ΓΙΑΤΙ;—μ' ένα παράνομο και μιά πε- ρή μομφή, πού δέν μπορώ να τό ξεχάσω μέχρι τώρα—μούδωσ' ένα ρίγος στην καρδιά, πού θα με τυραννεί ένόστω ζώ.

Κ' ένώ με κοιτάζε, στο φως τού δειλιού, προτού προφτάσω να κούσοκεφώ τή τρέχει, οι κόρες μεγαλώσανε, μαρίσανε—κ' έπειτα βουσίεψαν για πάντα...

Τό πουλάκι ήταν πεθαιμένο—κ' άκόμη με κοιτούσε μέσ' στα μά-τια. Κ' έλεγε πάντα με τό βλέμμα του:— ΓΙΑΤΙ; !...

Δέν ξαίρω να σάς πώ τό παρακάτω.

Οί φίλοι μου με βόρκαν σε μιά πετρα, από τό κρηόλι μέσ' στο χέ- ρια και να κλαίω. Με πήραν, φρονιά, για μεθυσμένο.

Δέν θυμάμαι πώς πήγα στο χοριό.

Τά νταούλια κ' οι πιπέρες χτυπούναν, οι χοιριάτισσε με τά καλά τους ρούχα, χόρευαν, ό κόσμος τραγουδούσε και γλεντούσε. Η πλα- νια ήταν όλο φάτα.

Δέν ήξεωρα τί γίνεται τριγύρω.

Ήπαμε κροσί σε μιά ταβέρνα, κ' έπειτα, πάλι, σ' ένα σπίτι ζω- νανό.

Έγώ ήπα μέχρι κτηνωδίας. 'Ησια κτηνωδίας, ός τό πρού. Μ' έφεραν άνάσθητο στο σπίτι.

Έπα μιά βδομάδα ήμιον άρρωστος, και βρογοόσα, και παραμύλοσα...

Και δέν ξανακινήθηκα ποτέ μου. Πιστεύετε με, ή μη με πιστεύετε.—άλλά, πού πάντων, μη χαμογέλατε...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΩΤΗΣ

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

- Δός μου τή φωτιά σου, σε παρακαλώ.
- Ορίστε.
- Μήπως έχεις και κανένα τσιγάρο τώρα;

Τήν στιγμή, τέλος, πού ο βαρβάνος έτοιμα- ζοταν ν' ανέβη στο ίκριωμα, παρατήρησε, έξα- φνα, ανάμεσα στο πλήθος τών μάγειρά του, ό όποιος ήταν Γάλλος και όνομαζέτο Ντυβάλ. Ε- σταμάτησε τότε, τού έστεινε τό χέρι και τού ειπε:

— 'Αντίο, Ντυβάλ! Λέν θα ξαναδοκιμάσω πλέον τις σοφές σου!

Κατόπι ανέθηκε με μεγάλη άπάθεια στο ίκριω- μα, τό όποιον ήταν έπίσης γλυμένο στα μαύρα. Έκει, άφου άκουσε την καταδικαστική άπόφαση, ζήτησε, ός τελευταία χάρη, να τού φέρουν τούς ίστρητές του, για να τόν βοηθήσουν να γυθθί και να έτοιμασθί για τήν άποκεφάλισή του. Έτσι πράγματι και έγινε.

Ο βαρβάνος, χωρίς να δείξη τήν παμακήρη συγκίνηση, εγδύθηκε βοη- θήσιμος από τούς θαλαμηπόλους τους και κατόπι παρέδωκε τόν πα- ρόσημο τού Μαύρου 'Αετού σ' έναν έπίσημο της άκολούθιας του, πα- ρακαλώντας τον να τό δώσει στον βασιλέα τής Ηρωσσίας, πού τού τόχε άνοιξιμει.

Κατόπι εγονάτισε, έστεινε τόν λιαιό του στην δήμο και έδэхθη τό θανατηφόρον χρέπτιμα, με άταραξία και άπάθεια μοναδική στην Ι- στορία.

...

Ο Μαλεξέρμπ, ό όποιος έφμηξέτο για τήν χορηότητα και τήν εγδύτητα τού χαρακτήρος του, συνελήθη, μετά τήν έπαράτησιν τής Γαλλικής Έπαναστάσεως, άπλόως και μόνο γιατί είχε χηματίσει ό- ποιηγός τού βασιλέως Λουδοβίκου Ιδου.

Από τήν στιγμήν πού συνελήθη μέχρι τής ημέρας τού θανάτου του, όυτε στιγμή δέν τόν εγκάτελιχε ή φιλοσοφική του άταραξία.

Στην άσχη ό Μαλεξέρμπ έφολακίσθηκε στην Κοινεξέρμπ, 'Ο λαός, ό όποιος τόν εκτιμούσε και τόν σεβόταν έξαιρετικά, μαείθηκε τότε έξω από τήν φυλακή για να τόν δη. Μολονότι δέ άτηγορέτεο άσθητότητα ή έπικουνοια τού κρατούμενου με όποιονδήποτε, κά- ποιος πολίτης κατόρθωσε να μη μέση στη φυλακή και να φθάση ός τό κελλί του. Όταν βρέθηκε δέ έμπρός στον Μαλεξέρμπ, έπρεε γονατιστός έμπρός του και όχισε να κλαίη.

— Βλέπεις, φίλε μου; τού ειπε τότε ό Μαλεξέρμπ χαμογελώντας και μ' εγθίμο τόνο για να τόν παρηγορήση. Τώρα στα χερμάτια μου άρχισα, φαίνεται, να κάνω άταξίες και με χώσαν στο εφρέσκος!...

Σ' όλη τή διάκριση τής ύποβιάς του, καθώς και τής δικής του, ό Μαλεξέρμπ διετήρησε τό ίδιο σκαπτικό και εγθίμο έφος.

Όταν ό δημόσιος κατηγόρος τού έδιάδαθε τό κατηγορητήριόν του, σηκώθηκε από τό έδρόλι του και τού ειπε:

— Δέν βαρεθήκατε να διαβάσετε όλα αυτά τά πράγ- ματα, τά όποια δέν στρηζονται ούτε στην κοινότερα λο- γική:

Όταν ό Μαλεξέρμπ κατίβαινε τά σχολαπία τής φυλακής για να όδηγηθί στον τόπο τής θανατικής του εκτελέσεως, έπαράτησε και λίγο έλιανε να πείη:

— Κάτω γρουσουζιά θα μου συμβή σήμερα! ειπε άπεθυνόμενος σ' έναν από τούς στρατιώτες πού τόν συνόδευαν. Έάν ήμιον προληπτικός... θα γυρίζα πίσω στο κελλί μου!...

Και χαμογέλασε πικρά.

